

Nooit meer zonder geleidehond; schenken per notariële akte

Een geleidehond biedt zijn blinde baas of bazin vrijheid, zelfstandigheid, kameraadschap en niet te vergeten, een poort naar de buitenwereld. Het is daarom niet zo gek dat vrijwel alle geleidehondgebruikers nooit meer zonder willen. De band met hun hond is zo hecht, dat ze het liefst voor altijd dezelfde hond zouden willen houden. Dat kunnen we ze helaas niet beloven. Wat wij ze wel heel graag willen beloven, is dat er na de pensionering van hun huidige hond weer een vervangende hond beschikbaar zal zijn. Net zo betrouwbaar en lief als de vorige.

Wij doen onze geleidehondgebruikers die toezegging. Hoe kunnen

we ook anders? Geleidehondgebruikers ervaren het verlies van de geleidehond als een 'terug naar af', als het 'opnieuw weer blind worden'. Dat mogen we niet laten gebeuren.

Een dergelijke belofte kunnen wij echter alleen doen met behulp van continue financiële steun. Uw steun! Alleen u kunt ons helpen om deze belofte voor de toekomst waar te maken. U bent al donateur en daarvoor zijn wij u zeer dankbaar.

U zou daarnaast kunnen overwegen om een periodieke schenking te doen. Zo helpt u ons te voorkomen dat blinde mensen weer terug naar af moeten, dat zij opnieuw weer blind worden.

DE FISCUS BETAALT MEE!

Een schenking via notariële akte biedt ons voordelen als continuïteit en zekerheid, maar ook voor u is deze vorm van schenken aantrekkelijk. De fiscus betaalt namelijk mee aan deze 'vriendschap die ergens toe leidt'. Een bijzondere vriendschap die geen mens bieden kan. Een schenking via notariële akte is 100% aftrekbaar van de inkomstenbelasting. Bij een minimale schenking van € 120,- per jaar kan KNGF Geleidehonden zelfs aanbieden de akte zonder kosten voor u te laten opmaken. U kunt een volmachtformulier tot het doen van een schenking bij ons aanvragen. U kunt dit formulier ingevuld retourneren naar KNGF Geleidehonden samen met kopieën van de benodigde identiteitsbewijzen. U ontvangt dan via onze huisnotaris een afschrift van de akte.

NIEUWSBULLETIN

4

Het nieuwsbulletin is een uitgave van KNGF Geleidehonden

Februari 2007, nummer 4

Geachte donateur,

"Ralf is onmisbaar", vindt geleidehondgebruikster Jenny Laval. Zonder hem zou ze volgens eigen zeggen haar baan in de Tweede Kamer niet kunnen uitoefenen. Sterker nog, ze had dan niet eens gesolliciteerd. Ze weet dat ze in zo'n functie zonder haar geleidehond Ralf niet uit de voeten kan. Gelukkig heeft ze Ralf wel en dankzij hem kan ze haar ambitie volgen. In deze nieuwsbrief leest u meer over Jenny Laval, haar geleidehond en haar baan als stenograaf bij de Tweede Kamer.

Het afgelopen jaar hebben we een recordaantal geleidehonden kunnen afleveren. Meer visueel gehandicapt dan ooit kunnen, net als Jenny, weer doen wat belangrijk voor hen is. Dankzij hun geleidehond zijn zij zelfstandig en onafhankelijk, vrij om te studeren, te reizen, te werken of zomaar samen met hun hond een boswandeling te maken.

Wij hebben al die geleidehonden kunnen opleiden mede dankzij de steun van vele trouwe donateurs zoals u. Een van onze adoptiesponsors vertelt in dit bulletin waarom zij onze organisatie zo'n warm hart toedraagt. Haar bijdrage is er één aan een grotere, blijere wereld van blinde mensen. Wij zijn deze mevrouw daarvoor dankbaar, zoals wij u allen bijzonder dankbaar zijn voor uw steun.

Het nieuwe jaar is alweer in volle gang. Wij gaan er met veel energie en enthousiasme tegenaan. We hebben er alle vertrouwen in dat wij, met uw steun, ook dit jaar vele blinde en zeer slechtziende mensen zielsgelukkig zullen maken met een geleidehond. Helpt u ons mee?

Met vriendelijke groet,

Ellen Greve, directeur

PS. Als u ons wilt steunen met een extra gift, dan kunt u gebruik maken van de acceptgiro. Uw bijdrage is meer dan welkom.

KNGF Geleidehonden oefent op GVB-instructiestation

In 2009 zal de vertrouwde strippenkaart overal in Nederland vervangen zijn door een OV-chipkaart. Met deze kaart kunnen reizigers op elk moment de trein, de bus of de metro nemen. De prijs voor de reis wordt dan automatisch van het tegoed afgeschreven. Hoewel het systeem bij reizigersorganisaties stevig onder vuur ligt, staan er op een aantal stations in Nederland al toegangspoortjes die speciaal gebouwd zijn voor de OV-chipkaart. Voor de geleidehonden in opleiding betekent dit een nieuwe uitdaging. Zij moeten de poortjes nu al onder knie krijgen om hun blinde baas of bazin straks veilig door de poortjes te loodsen. Op uitnodiging van het Gemeente Vervoer Bedrijf (GVB) mocht KNGF Geleidehonden gebruik maken van het proef- en instructiestation in

Amsterdam. De geleidehondinstructeurs kregen uitleg over het gebruik van de poortjes. Kees Tinga, hoofdinstructeur van KNGF Geleidehonden, was blij met deze mogelijkheid om het nieuwe OV-chipkaartsysteem te leren kennen. "Veranderingen in het openbaar vervoer brengen met zich mee dat we de honden nieuwe dingen moeten aanleren. We moeten de honden en de geleidehondgebruikers trainen op het in- en uitchecken bij de poortjes. De hond moet goed weten hoe zo'n poortje werkt om te voorkomen dat hij of zijn baas klem komt te zitten. We kunnen dit soort zaken alleen maar in de praktijk aanleren. Daarom is het fijn dat wij welkom waren op het oefenstation van het GVB. Op deze manier kunnen we onze honden tijdig bijscholen."

KNGF Geleidehonden, Postbus 544, 1180 AM Amstelveen • Tel. 020 496 93 33 • Fax. 020 496 5776
Internet: www.geleidehond.nl • E-mail: kngf@geleidehond.nl • Postbanknummer: 275400

Tekst: Irma Metzger • Vormgeving: Rik van der Heiden • Druk: Drukkerij Aeroprint, Ouderkerk a/d Amstel

KNGF Geleidehonden gebruikt uw gegevens om u op de hoogte te houden van onze activiteiten en de activiteiten van zorgvuldig geselecteerde organisaties. Daarbij kunnen we uw NAW-gegevens ter beschikking stellen aan derden. Als u geen prijs stelt op dergelijke informatie/derdenverstrekking, kunt u dit schriftelijk aan ons melden.

Je hond mee naar je werk. De hele dag is hij dicht bij je en in de middagpauze kun je lekker samen uitwaaien. Voor vele hondenbezitters een onbereikbare wens, voor geleidehondgebruikers de normaalste zaak van de wereld. Jenny Laval (38) reist samen met haar geleidehond Ralf iedere dag naar Den Haag om de vergaderingen van de Tweede Kamer vast te leggen. “Zonder Ralf zou ik dit werk niet kunnen doen.”

Een geleidehond in de Tweede Kamer

■ WAT DOE JE VOOR WERK?

“Ik ben stenograaf bij de Tweede Kamer, waar ik verslagen maak van de vergaderingen. Van de vergaderingen van de commissies maken we samenvattende verslagen. De plenaire vergaderingen, met alle kamerleden, worden volledig vastgelegd. Mijn collega's en ik wisselen elkaar af. Je bent steeds vijf minuten in de zaal. Je maakt dan in steno notities ter ondersteuning, om te kunnen volgen waar je bent op de geluidsband en wie er aan het woord is geweest. Daarna heb je een uur om de tekst uit te werken. Dat lijkt veel, maar de materie is heel complex. We hebben een speciale methode geleerd om wat gezegd is, te verslaan. In de politiek worden dingen op een bepaalde manier gezegd die niet altijd zo in het verslag kunnen. Het moet dus een woordelijk, maar geredigeerd verslag zijn. Spreektaal moet er uit, halve zinnen maken we af en ook vergissingen van kamerleden corrigeren wij. Om dat te kunnen, moet je begrijpen waar het over gaat. Een voorbeeld? Als gezegd wordt dat een Algemene Maatregel van Bestuur niet door de Raad van State getoetst hoeft te worden, terwijl dat wel zo is, moet ik dat corrigeren. Inhoudelijk moet het verslag kloppen. Als kamerleden op een andere manier blunderen of om de zaken heen draaien, komt dat wel netjes in het verslag.”

■ HOE BEN JE IN DEZE FUNCTIE TERECHT GEKOMEN?

“Ik heb het vak geleerd bij Verslagbureau Amsterdam (VBA). Daar maakte ik onder andere verslagen van vergaderingen van de gemeenteraad. Ik heb dat zes jaar gedaan. Twee jaar geleden kwam deze functie vrij. Het leek me een heel leuke baan en dat is het ook!”

■ WAT HEB JE VOOR OPLEIDING GEVOLGD?

“Ik heb eerst MAVO gedaan en toen MEAO. Daarna heb ik schriftelijke opleidingen gedaan voor journalistiek, PR en een aantal managementopleidingen. Bij VBA heb ik een interne tweejarige opleiding tot stenograaf gevolgd. Momenteel ben ik bezig met een opleiding inleiding Nederlands Recht en daarna ga ik Nederlands Staatsrecht doen. Om goed thuis te blijven in de materie lees ik iedere dag de kranten en kijk naar programma's als het Nieuws, Netwerk en Nova.”

■ WELKE ROL SPEELT JE HOND MET BETREKKING TOT HET WERK?

“Ralf is onmisbaar. Zonder hem had ik niet eens gesolliciteerd. Ik reis vanuit Zoetermeer met de trein naar Den Haag en dan loop ik naar het Binnenhof. Het is altijd druk in de stad, maar met Ralf gaat het vanzelf. Ik moet ieder uur de zaal van de Tweede Kamer in. Ik moet dan zo snel en onopvallend mogelijk achter het stenogra-

fentafeltje gaan zitten. Daar zitten vaak ook nog andere collega's. Ralf zoekt dan een vrije stoel. Met een stok is dat lastig, het duurt veel te lang voordat ik dan eens op m'n plek zit en mijn binnenkomst zou nogal luidruchtig zijn. Dat kan niet. Daar komt bij dat ik onregelmatige diensten heb. Soms duurt die van half vijf 's avonds tot half zes 's ochtends. Na zo'n dienst ben ik bekaf. Als ik dan nog zonder Ralf, met alleen een taststok naar huis zou moeten reizen, daar moet ik niet aan denken.”

■ VERTEL EENS IETS VERRASSENDS OVER JE HOND OP HET WERK?

“Ralf is de eerste hond die ooit in de Tweede Kamer kwam en tot nu toe is hij de enige. Ministers, kamerleden, ambtenaren, bijna iedereen is dol op hem. Laatst was ik met mijn collega's op het strand. Op zich is dat niet zo bijzonder, maar de aanleiding was wel heel leuk. Zij wilden Ralf wel eens mee maken als hij niet aan het werk was. Zij kennen hem alleen maar als 'Kamerhond' en ze wilden hem ook zo graag eens zien als 'gewone hond'. Ze konden zich niet voorstellen dat Ralf ook lekker kon rennen en tekeer gaan. Nu weten ze wel beter.”

“De blijdschap die een geleidehond biedt, raakt me”

“Een van onze adoptiesponsors, een mevrouw (84), wil niet met haar naam in het Nieuwsbulletin. Dát ze een aspirant-geleidehond heeft geadopteerd voor het eerste jaar is voldoende, vindt ze. Daar hoeft haar naam niet voor genoemd te worden. “Dan lijkt het alsof ik mezelf op de voorgrond wil zetten”, zegt ze. “En dat is helemaal niet mijn bedoeling. Mijn naasten weten dat ik een grote donatie heb gedaan, verder heeft niemand er iets mee te maken. Nou ja, KNGF Geleidehonden natuurlijk wel, maar dat geeft me nou juist zo'n blij gevoel, dat ik een ander kan helpen. Ik ben al jaren donateur van KNGF Geleidehonden. Twee jaar geleden las ik in het jaarbericht dat er nog meer mogelijkheden zijn om de organisatie te steunen. Vooral het exclusief adopteren van een aspirant-

geleidehond voor € 5.000 sprak me enorm aan. Door financieel garant te staan voor het eerste jaar van een aspirant-geleidehond vind ik dat ik iets eigens geef. Iets van mij aan een ander, die daar heel blij mee is. Dat ik bovendien op de hoogte gehouden word van hoe het met 'mijn hond' gaat en dat ik de naam mag bedenken, zie ik als een bonus. Vorig jaar was ik in de gunstige omstandigheden dat ik mijn grote huis kon verkopen. Ik heb daar een kleinere woning voor teruggekocht. Ik had dus de middelen om een geleidehond te adopteren. Ik werd gegrepen door de blijdschap en de mogelijkheden die een geleidehond biedt aan zijn baas. Dat raakt me. Zelf heb ik een kooikerhondje gehad dat maar zeven jaar mocht worden. We hebben haar moeten

laten inslapen vanwege een slokdarmvernaauwing. Ik heb daar veel verdriet van gehad. De door mij geadopteerde aspirant-geleidehond draagt nu haar naam. Het idee dat die naam voortleeft in de naam van een geleidehond vind ik een mooie gedachte. Het doet mij herinneren aan mijn eigen hondje waar ik zoveel van gehouden heb.

Ik heb niemand in mijn omgeving die gebruik zou kunnen maken van een geleidehond, dat is dus niet de reden waarom ik KNGF Geleidehonden steun. Ik probeer me gewoon in te leven in anderen. Ik heb een grote liefde voor mensen én dieren. Je denkt vaak dat je eigenlijk veel te weinig doet voor anderen. Je moet natuurlijk ook rekening houden met je eigen omstandigheden, maar nu ik in de positie ben om het te doen, doe ik

het graag. Zie het als blijk van medeleven. De blijdschap die ik anderen op deze manier kan geven, doet mij weer goed.

Ik heb geen kinderen. Dat maakt dat je op mijn leeftijd het een en ander moet regelen. Ik geef het liefst bij leven, dan heb ik er zelf ook nog plezier van. Zo kan ik zien wat ze met mijn gift doen. De foto's die ik van 'mijn hond' krijg en de verhaaltjes over hoe het met haar gaat, waardeer ik zeer. Ik kijk er nu al naar uit om haar straks, als ze in opleiding is, te ontmoeten. Ik vind het zo ontroerend wat ze een hond allemaal kunnen leren om iemand die niet kan zien, zo goed te helpen. Ik heb heel veel waardering voor de medewerkers van KNGF Geleidehonden en de vrijwilligers die het werk met zoveel liefde doen. Het moet heel moeilijk zijn om een hond weer af te staan als je er al een jaar voor gezorgd hebt. Dat mensen dát kunnen, vind ik bewonderenswaardig. Op mijn leeftijd kan ik dat natuurlijk niet meer, maar ik kan wel op mijn manier helpen. Dat geeft mij een heel warm gevoel.”

Lidy Paalman Schoonewille is blind.

Haar geleidehond Pitou heeft haar de vrijheid

weer teruggeven om te gaan en te staan

waar ze wil. Samen met Pitou, maar ook dóór

Pitou maakt ze het nodige mee. Hieronder

kunt u één van haar belevenissen lezen.

“Bij ons in de buurt ligt een landgoed en daar kom ik dagelijks met Pitou. Regelmatig kom ik er mensen tegen. De één zegt je goedendag en een ander denkt dat je niets in de gaten hebt en loopt je zo voorbij. Omdat ik niet doof ben, merk ik het dus wel. Ik laat ze wel eens schrikken door enthousiast 'Goedemorgen' te zeggen. Soms hoor je ze schrikken en mompe-

— Tandem —

len ze ook maar snel een groet.

Op een dag hoor ik een fietser aankomen, die naast mij afstapt en vraagt: “Waarom heeft die hond dat gekke ding op de rug?” Ik vertel hem dat ik niets kan zien en dat de hond ervoor zorgt dat ik niet in de sloot loop of tegen een boom bots. Hij vraagt: “Moet je dan altijd alles lopend doen?” Ik antwoord: “Als ik alleen op pad wil, ja, dan moet ik lopen.” Het is een poosje stil en dan komt de conclusie. “Ik heb gelukkig een fiets, dat gaat veel sneller en gemakkelijker. Ik moet er niet aan denken om altijd te moeten lopen.”

“Oh”, zeg ik, “maar ik kan ook fietsen.”

“Jij? Fietsen...? Hoe dan?”

Ik antwoord: “Ik heb een tandem.”

Ik merk dat hij naar de hond kijkt. Dan komt een heel verbaasd: “Kan ze dat dan ook?”